

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Varij fines & commoda harum Probationum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

rum incommoditates tolerare; diutius verò exercere officia humilia, & contemptibilia domestica, qualia sunt seruire in culina: ac denique pueri ac rudes Christianam doctrinam docere; & suo tempore alia aliorum ministeria præstare, quando sunt Sacerdotes, & ad ea præstanda talenta habent. Hac enim ratione omnia experiuntur quæ in decursu vitæ sunt futuri: & tum ipsi aduertunt, ad quid præstandum maiorem sentiant facultatem; tum ipsa Societas maiorem ipsorum notitiam acquirit, sibi que latiscit. Neque tres anni censendi sunt tempus longum, ad has Probationes (vt infra dicitur) Nabuchodonosor Rex tres annos constituerit, vt intrinsecus instituerentur pueri, qui postea starent in conspectu ipsius. Et Christus Dominus noster deduxit secum Apostolos & septuaginta duos discipulos per triennium: quod tempus fuit quasi tyrocinium eorum in ipsius scholæ; & eo tempore eos probauit, & instituit missiones per confinia, & sensim illos instituit in ijs, quæ post aduentum Spiritus Sancti (quæ fuit quasi Professurorum solennis) essent facturi.

§. 2. Varii fines & commoda harum Probationum.

EXDICTIS licet cognoscere varios fines, ad quos hæc Probationes diriguntur, & commoda, quæ ex eis proueniunt. *Primum* finis pauldante insinuatus: ad excludendos scilicet à Religione susceptura da eos, qui non sunt ad illam apti; admittendos verò ac retinendos aptos, & sufficientia habentes talenta; Quorum vtrumque est valde necessarium; nam æquè noceret, admittere ac retinere verè non vocatos, nec dotes requiritas habentes pro Religione; atque eas habentes excludere. Cum dixerit Saluator noster: *Omne quod dat mihi Pater, ad me veniet; & cum, qui venit ad me, non eiciam foras.* Neq; tamen contra hanc Christi sententiam fit, cum excludatur aliqui habentes vera Religionis desideria inspirata; si tamen aliunde dotes & talenta necessaria illis desint, aut impedimentum aliquod habeant naturale aut morale, ex ipsorum culpa, aut sine ea; propter quod sicut in hac vita ad Religionem. Nam huiusmodi desideria, vt supra est dictum, solummodo communicantur, vt cupientes & querètes rem ad eòdè piam & gloriosam meritum suum promoueant. Nam & ipsemet Saluator huius rei nobis dedit exemplum; cum à sua schola reiecit non solum scribam illum, qui non recto fine & intentione dicebat ei: *sequar te quocumque ieris; sed etiam hunc, ne illum, à quo c Damonum Legionem eiecerat: quis neq; vestimento inducitur, quo in domo manebat, sed in monumento; & cum catenis vinciebatur, & cõpedis ruptis vinculis agebatur à Demonio in deserta: hunc inquam, etsi pia ac recta intentione ac desiderio rogaret, vt cum ipso Christo esset: id dimisit tamen Christus Dominus noster multas ad id causas, quas sancti adferunt, habuisse*

Daniel. 15.
infra 6. 10.

a Ioan. 6. 37

Ca. 3. ad
finem.

b Luc. 9. 57
c ca. 8. 33.

d Mar. 5. 19.
Non admittit eum.

tamen esse potuit hæc: vt nos doceret: aliquos habentes bona desideria, cum in schola Religionis sequendi, posse tamen non admitti, eò quòd aliquibus defectibus laborarint, propter quos non expedit, eos in tali schola versari; & præstat, e. 25 Deo in sacculo seruire.

TRANSEAMVS nunc ad alios fines & commoda valde honorifica & gloriosa, quæ per huiusmodi Probationes, quæri, & obtineri possunt: quarum summam refert S. Ioannes Climacus, sicut acceperat à S. quodam Abbate: Attendit inquit pater: quemadmodum crudelitatis esset, esurienti paruulo panem ex ore extrahere: ita ingens detrimentum adfert spiritualis Pater, cui regendarum animarum cura incumbit, nisi sollicitè curet, dare semper illis occasiones, in quibus coronas omnes sibi comparent, quas iuxta vires suas obtinere possunt; etiam si ad id opus sit, ignominias, & contemptus adhibere; & præcepta proponere rerum asperarum, abiectionum, & quæ pecuniam aliquam inferant, Priuat enim eos tribus ingentibus commodis: magno scilicet augmento virtutum ac meritorum, quæ his probationibus sibi comparant; & profectu ac utilitate, quam remissioribus alijs adferrent hereticis suis exemplis; & seruire constantiaque, quam in virtutibus sensim acquirerent. Nam hoc modo tentationum remoto, solent illi fieri negligentiores, ac desidiosi, existimantes, se iam esse perfectos. Quemadmodum pinguis ac fecundus ager, qui solet copiosos fructus proferre: si ordinata ei cultura & irrigatio desit, facile euadit sterilis, & vepres, spinasque producit: ita qui talenta habent ad magnas virtutes exercendas; si hoc exercitium & subsidium gubernatoris eis desit, facile in multas culpas, & imperfectiones labuntur. Neque est cur ex pusillanimitate ab eis, hac ratione, tentandis retardetur: quasi vereatur, ne in huiusmodi tentationibus illi deficiant. Si enim illæ prudenter & cum amoris spiritu adhibeantur subditiq; non habent verum in virtute proficiendi desiderium: nunquam suum delectent pastorem, memores sententiæ illius Apostoli, qua dixit: *en: nil posse separare a charitate, que est in Christo iesu.*

Ad Hæc, feruentes suum que profectum zelantes, solent ipsosmet suos Praelatos, & Magistros irgere, vt ipsos tentent, probentque in rebus maioribus: ne commodis huiusmodi priuentur: Eum in modum, quo Daniel egypti socij cupientes letetioiorem quandam seruare abstinentiam, quam eorum Praepositi admittebat, dixerunt ei: *si tenta nos seruos meos diebus decem. Et datur nobis legumina ad vescendum, & aqua ad bibendum: & contemplare vultus nostros: & ipsa experientia discas eos meliores & corpulentiores esse præ omnibus pueris, que vescuntur cibo regio.*

Et idem Sanctus Ioannes Climacus refert de quodam viro cui nomen Lidorus, petente ab Abbate habitum Religionis: cui Abbas dixit: si

V u z reuera

Grath. A.

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

e Rom. 8. 35

f DAN. 1. 12

Supra.

reuerā Christi iugum tollere decreuisti, volo, vt ante omnia, te obedientie laboribus exerceas. Cui ille: sicut fabro ferrum subiectum est: ita & ego me ipsum obedientie tue expono; vt, quod libuerit tibi, mecum agas.

*Ex Casl. 4.
c. 24.*

In hunc finem Patres antiqui seu prioribus utebantur. Probationibus. Interdum enim asperius subditos, etiam innocentes reprehendebant; quoniam ad id apparentem aliquam occasionem. Interdum ob leuissimas quasi culpas, consilio imponebant graues penitentias, iniungentes nunc opera quae videbantur non satis ad rem; nunc, quae illorum vires excederent: quia cum subditi aggredierentur, ipsi eos reprehendebant, aut tanquam inordinatos notabant, quod ea fuissent aggressi. Aliquando illis negabant, quae petebant etiam cum rationi consentanea videretur, aut illos permittebant diu stare, aut loquere, expectantes responsum; quod tamen ipsi non dabant, imò nec verbum eis loquebantur. His probationibus faciebant superiores, vt subditi crederent in humilitate, & Patientia; in Obedientia & abnegatione proprii iudicii voluntatis: & sequebantur ex eis felices affectus; eò quod Praelati, vt potestari valde prudentes, metuebantur temptationes; easque ad subditorum capacitatem accommodabant: vt tam ab ipsis, quam à reliquis aspicientibus, exempla haberi approbaretur. In hunc finem multos casus referunt Cassianus & S. Iohannes Climacus: Qui inter alia refert vnum de quodam Monacho, qui vocabatur

*Lib. 4. c. 23.
Gradu. 4.
Commoda
talis proba-
tionum.*

Abbacirus, qui valde fuit probatus, & exercitatus à Patribus: & in hora mortis dixit omnibus adstantibus: gratias ago Domino, & vobis Patres, quod ad salutem meam tentastis: hac enim ex causa immunis à tentatione Daemonum haecenus mansi. Et hoc ipsum est aliud ingenium commodum: quod ex his Probationibus prouenit: illae enim impediunt tentationes Daemonum: sicut quod non audeant illos tentare, quos videt adeò strenuos in illis pugnis, quos suis superioribus habet, siue quod Christus Dominus noster non permitteat illis, vt tales milites aggrediantur: quia contentus est labore illo tolerandi tales Probationes; ex quibus eadem colligunt utilitates, quae ex temptationibus hostium nostrorum accipi solent; aut denique quod qui probantur; adeò occupantur in tolerandis conflictibus cum hominibus: vt non sese effundant ad cogitanda, quae ipsis adferant temptationes. Quod admodum, uenit cuidam Monacho

*Tom. 2.
Tra 2. c. 2.*

valde tentato, & afflicto à spiritu fornicationis: & cum eius Abbas cerneret, cum non proficere, adhibitis ab ipso remedijs iussit occulte: vt reliqui Monachi iniurijs & oneribus valde molestis ac grauib; eum persequerentur & affligerent. His igitur pugnis ab hominibus prouenientibus, euaneuerunt illae, quas cum carne propria & Daemonibus habebat. Denique huiusmodi Probationes, quasi experientiae sunt, quae docent, exercent, & apto: reddunt milites CHRISTI tempore pacis: vt, cum Dominus permiserit à Damone & quando eos oppugnari, dexteri sint in pugnando. Neque deest

strenuos spiritualis huius militiae Duces in his experientijs incurios esse, praecipue cum Tyronibus; sed in hac arte decet eos imitari, quod Dominus noster cum suis seruat electis, similibus eos exercens Probationibus: vt proximo capite dicetur.

CAPVT V.

RATIO QVA DEVS DOMINVS NOSTER ob excelsos valdeq; utiles fines, iustos viros tentat, ac probat: simul docens Praelatos eandem rationem suos subditos exercendi.

DOMINVS etiam noster per seipsum solet Electos suos tentare, ac probare in magnum ipsorum bonum, & ob magna suae gloriae fines Quamuis quod ipse sit sapientia infinita, noueritque a quid sit in homine: non tentat, vt nouam habeat eius notitiam aut experientiam; sed vt alij, qui id ignorant, eiusdem rei conscij fiant. Quare S. Ioannes referens, Christum Dominum nostrum, volentem cibare quinque hominum milli: a in deserto interrogasse Philippum: b vnde ememus panes vt manducent haec addit: hoc autem dicebat tentans eum: ipse enim sciebat, quid esset facturus. Ea enim interrogatione volebat, ipsum, paruam suam fidem prodere. Deinde, cum idem Dominus sit summa bonitas, non potest tentare impellendo ad aliquid mali, aut ob finem malum. Et in hoc sensu dixit S. Iacobus Apostolus: c Deum non esse tentatorem malorum: & ipsum neminem tentare, impellendo scilicet ad aliquid mali. Quod si huiusmodi d tentationes in Scriptura facta ipsi attribuuntur: id fit, quia iuste illas permittit, vt fidelitas, & amor noster erga ipsum manifestetur, vt suo loco est dictum. Sed praeter haec tentat etiam iustos per seipsum in rebus bonis, sed valde asperis ac difficilibus; dirigens eas magna sua prouidentia ad fines magis praecipuos, quos proximo capite insinuauimus. Quorum summam Sapiens posuit cum dixit: d Deus tentauit iustos & inuenit illos dignos se, Tanquam aurum in fornace probauit illos, & quasi holocausti hostiam accepit illos. Sunt enim huiusmodi tentationes iustis quasi caminus, ex quo prodeunt a culpa, & imperfectionibus magis purificati elegantiores & in omnibus virtutibus splendidiore. Eadem sunt etiam quasi ignis, quo suo Creatori perfectissimum sui ipsorum holocaustum offerunt consumentes propriam voluntatem, honorem salutem, ac vitam; nihil propterea sibi reseruantes; qui splendore auri accensa charitatis suae, & purissimo sui holocausti odore recreant, & corroborant, rapiuntq; in admirationem fideles; & estimulant ad glorificandum Deum, qui tales eis dedit virtutes & animum spiritumq; accipiunt ad eas imitandos. Illi autem

a Ioan. 2. 25

b Ioan. 6. 6.

c Iacob. 1. 13

d Deuter. 8.

3. c. 11. 3.

Tom. 2. Tra

2. c. 2.

e Sapien. 3. 5

Similitudines.